

ter i Folketing og Landsting er en Kendsgerning, der ikke maa overses og som maa sættes i Forbindelse med det mindre og større Arbejde, D. K. har gjort henholdsvis ved Folketings- og Landstingsvalgene.

I Folketinget oprettedes der, samtidigt med at Vælgernes Antal blev mere end fordoblet, 26 nye Mandater, af dem fik Kvinderne de 4, i Landstinget forøgedes Medlemmernes Antal ogsaa, dog kun med 6, og disse 6 faldt paa de landstingsvalgte Medlemmer, paa hvis Valg de kvindelige Vælgere denne Gang selvfølgelig ingen Indflydelse kunde have, og dog fik Kvinderne her 5. Repræsentanter, 5 af de 52 folkevalgte, 4 af 140 i Folketinget = $\frac{1}{14}$, 5 af 52 i Landstinget = $\frac{5}{52}$ eller mere end en 3 Gange saa stor Repræsentation i Landstinget som i Folketinget, det blev det talmæssige Resultat for Kvinderne.

Hvad gjorde nu D. K. i Anledning af Folketingsvalgene?

D. K. „opfordrede ved en Skrivelse alle Partiernes Hovedstyrelser til at opstille Kvinder til Folketingsvalgene“ for at bruge Fru Stampe-Feddersens Ord fra Aalborgmødet.

Hvad gjorde D. K. i Anledning af Landstingsvalgene?

D. K. tilrettelagde et Samarbejde mellem D. K.s Repræsentanter og de politiske Organisationer hele Landet over. Dette Samarbejde har efter min Mening baaret saa gode Frugter, at det ad Aare bør fortsættes og uddybes. Saa længe vi er henvist til at gøre vor Indflydelse gældende ved Hjælp af de ufuldkomne Valgmaader, der foreløbig staar til Raadighed, ser jeg ingen bedre Fremgangsmaade end denne, at Kvinderne mødes paa neutral Grund for der at enes om de Opgaver, de ønsker løst, og er man saa kommen til Enighed om Maalet, maa hver kunne gaa til sin politiske Organisation for der at gøre det praktiske Arbejde for Sagens Gennemførelse saa godt, som det kan lade sig gøre. — Det var denne Arbejds metode, denne Taktik, om man vil, Fredericiamødets Deltagere samlede om, og det er den, der har baaret den rigeste Frugt. Jo flere kvindesagsinteresserede Kvinder, der kommer med i de politiske Organisationers Arbejde, jo mere Haab er der om at faa dem valgt ind der, hvor de afgørende Beslutninger skal tages.

At det Forslag, som foraarsagede

Fredericiamødet, havde sine svage Punkter, skal jeg være den sidste til at benægte, selv om jeg finder, at Elisa Petersens „Skavanker“ brugt i denne Forbindelse er et noget stærkt Udtryk, tilmæd da hun slet ingen saadanne paaviser. Men nok om det. Jeg tror, vi er mange, der har været enige om, at G. Lemche har Ret, naar hun i sin Artikel i forrige Nr. som saa ofte før slaar til Lyd for, at den Retning D.K. fulgte ved sit „Landstingsarbejde“ er den rette, og at det er den, vi maa og bør følge i Fremtiden. Kun maa der — det har jeg sagt ved mange Lejligheder — og det gentager jeg her — ske den Forandring at, Kvinderne i dette D.K.s Samarbejde med Partiernes maa blive mere og mere aktive, samtidig med at de i stedse mindre Grad appellerer til Mændenes Assistance.

Men for at dette Arbejde kan blive saa virkningsfuldt som muligt, vil en Gruppdeling i Lighed med den af G. Lemche foreslaaede sikkert være en Hjælp, selv om den, det skal i høj Grad indrømmes, frembyder store Vanskeligheder og Farer og stiller større Krav end nogensinde til Styrelsernes upartipolitiske Ledelse.

Kunde vi saa komme af Sted med paa en god Maade at forbinde denne Gruppdeling med den af Caroline Bie foreslaaede Organisation af de enkelte Partiers Kvinder inden for D.K., saa tror jeg, vi var et godt Stykke fremme ad den Vej, af hvilken vi med de nuværende Styreformere kan gøre Kvindevalgretten frugtbare for Kvindesagen.

Er Flertallet af D.K.s Medlemmer enige om, at en saadan Kurs skal vi følge, saa bliver vi paa vore Skanser fra Fredericia og lægger fra disse vore Slagplaner og vort Fremtidsarbejde tilrette.

Men medens jeg saaledes er enig med G. Lemche med Hensyn til det direkte Samarbejde med Partiernes, saa er jeg samtidig en af dem, der i høj Grad beklager den Modtagelse, Bladet beredte vore d. v. s. de danske Kvinders kvindelige Repræsentanter paa Tinge.

Bladets Stilling ved denne Lejlighed har virket saarende til mange Sider, og det er mit Haab, at Bladet ved given Lejlighed vil finde Anledning til at yde dem al den Anerkendelse og Tak, som de sikkert vil gøre sig fortjente til.

Hulda Pedersen.

Fynske Kvinders Bautasten.

Som meddelt i sidste Nummer, rejser fynske Kvinder en Bautasten paa Frøbjerg-Baunehøj til Minde om den Grundlov, som gav Kvinder Statsborgerret, og som i dette Aar er traadt ud i Livet.

Højtideligheden finder Sted ved et stort offentligt Møde, som D. K.s fynske Distrikt har indkaldt til. Her vil Folketingsmand Klaus Berntsen, Statsminister Zahle og Gyrithe Lemche tale. D. K.s Banner vil naturligvis veje ved dette Møde.

Paa Stenen findes øverst en Egekrans, hvori der staar: 5 Juni 1915 og derunder det Motto af Fr. Bajer og Hustru, som de i sin Tid saa vidt vi husker, skrev til D. K.s Postkortserie:

Lige Ret for Mand og Kvinde,
hun tjene ham, han tjene hende.

Allerunderst paa Stenen staar: Rejst af fynske Kvinder.

Bliver Vejret godt, kan vort fynske Distrikt sikkert vente stor Deltagelse, og det fortjener Tak, fordi det saa smukt har baaret denne Sag frem.

Nu har Fyn altsaa sin Sten rejst af Kvinder. Det er det første større Mindesmærke her i Landet, der rejses alene ved Kvinders Initiativ, men hvornår faar danske Kvinder Kræfter til at rejse det ene store Samlingsmærke: En Dronning Margrethe Statue paa Christiansborg Grund i Hovedstaden?

Vi ønsker fynske Kvinder til Lykke med dette Arbejde. Maatte de Tanker der har rejst denne Sten, og saa, give sig Udtryk i et frugtbare Arbejde til Kvinders og dermed til hele Landets Gavn.

Den ny Tids Aand.

Der som her —

Følgende Artikel fra en engelsk Kvindevælger vil vise, hvilke ensartede Tanker, der udvikler sig paa begge Sider af Vesterhavet.

I dette Naadens Aar 1918 styrter Begivenheder af mange Slags sig over os, og den stadige Skiften af Omstændighederne afføder hur-